

NEKADASNJE ZIME U NASEM KRAJU

miercuri, 16 februarie 2022

Ve sredinom prvoga mjeseca ove 2022. godine, zima je zagrizla kao rijetko kada do sada u našem kraju. Temperature su se spustile vrlo nisko. Hladno, ledeno, smrznuto.

Vrijeme kada se ljudi zavuku u svoje tople kuće, uz peć, uz kamin, uz topli vaj i razmisljanje. Jer zima je godišnje doba kao stvoreno za razmišljanje, za meditaciju, za gledanje kroz prozor.

Zaboravljeni život, nekadašnja zima u našem svijetu kada je prava arolija. Kao iz bajka jer je zbilja bilo bajkovito. Po evanđeliji od po etka adventa, od misa zornica, sve bi se polako stišalo. Na polju više nije bilo poslova, život se više odvijao u kući ili na salašima, ali isto unutra, uz toplu peć. Po kućama vrijedne ruke naših majki, baka, općenito svih žena i djevojaka vezle su i plele. Bilo je i kuća u kojima se tkalo, haljine, ilimi, vreće, popruzi i druge odjevne predmete. Za to vrijeme muškarci su brinuli o ovčama, konjima, volovima, kravama, a oni koji su voljeli drvo izravali su preslice, stolbe i razne korisne alate potrebe oko kuće.

Od po etka prosinca, zna i negdje od blagdana sv. Nikole pa sve do Božića, naši su stari u tim večernim vremenima klali svinje, pripremali razne delicije od svinjskog mesa, stavljali meso na sušenje i dimljenje. Svaka je kuća imala barem jednu svinju. Sve je bilo domaće, i hrana je bila blagoslovljena za tijelo i dušu. Pred Božićem su se kitile jelke, sve se polako stišalo pred blagdanom sve do blagdana Triju kralja kada je blagolosvlom kuća završalo vrijeme božićnih blagdana.

Nekadašnje su zime obilovale snijegom, po danu su se po sokacima uli djeji smijeh i vika, svi su bili na sanjkama. Nije bilo toliko straha od prehlada, bakterija i virusa. Bili smo svi zdraviji, žilaviji.

Poslije božićnih blagdana život se polako vraćao u onaj ritam od prije blagdana. No i su još uvijek bile duge pa su žene organizare, redom, u svojim kućama, sidenjke. Skupilo bi se više žena na tim našim karađevskim sidenjkama i veče su i prele vlnu. Bilo je veselo, jer osim rada rukama prije su se pričale dogodovštinice, smijalo se, pjevalo se ponekad i naravno, dobro se jelo. Domača ukusna hrana, kuhanji kupusi, krumpir ispod cesta, krafne ili pala inke.

Prije su bile zanimljive posebno djeci koja su znala ostajati duže budna samo da uđu u novogodišnje dane. Bilo je to druženje za dušu i tijelo. Sidenjke su se organizirale sve negdje do proljeća, odnosno do fasnajka, kada su se pokazivali prvi znakovi proljeća, kada su polako započeli radovi u polju. Dobro se sjeđalo, bilo je posla, kako domaća, u kući, tako i na polju, na salašima, s domaćim životinjama. Ali taj je posao obavljan svakodnevno, i obavljali bi ga svi ukući, neki domaći, neki u polju. Otprije su tako naši stari provodili duge i ponekad teške dane. Bilo je potrebno dobro se pripremiti za svaku zimu, drva za ogrijev su bila najvažnija, jer nikada se ne zna koliko će zima biti duga, a uz to "podrum", "pajč" ili "klet" je trebao biti dobro opremljen domaćim delikatesama, mesom, kobasicama, kiselom kapustom, krumpirima, rakijom, kompotima, kiseljicom i tako dalje. Da, sve to i još puno toga lijepoga, domaćega, ručnoga, inilo je našo zime za pamćenje.

o uvati onu nekadašnju aroliju naših zima. Pomognimo im i mi u tome, sa uvajmo duh naših nekadašnjih zima uz toplu vatu u ovim hladnim danima.

Maria Lacchici